

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Tomasz Borowczak

Protokolant: prot. sąd. Magdalena Górecka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Katarzyny Podolak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 maja 2023 r.

sprawy P. K., syna M. i A. z d. K., urodzonego w dniu (...) w P.,

skazanego następującymi prawomocnymi wyrokami:

I. wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 14 listopada 2013r., sygn. akt II K 853/13, prawomocnym dnia 22 listopada 2013r. za:

- przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. popełnione w okresie od października 2012r. do grudnia 2012r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,
- przestępstwo z art.62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 18 listopada 2012r. na karę grzywny w liczbie 50 stawek dziennych po 10 złotych stawka;
- przestępstwo z art.62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 9 marca 2013r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym kary pozbawienia wolności połączono wymierzając karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat próby; karę grzywny wykonano w dniu 27 stycznia 2014r.; postanowieniem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 7 marca 2018r. (sygn. akt II Ko 74/18) zarządzono wykonanie kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności; wyrokiem Sądu w Amsterdamie Izby ds. Międzynarodowej Pomocy Prawnej z dnia 9 listopada 2022r., sygn. akt prokuratury 13/752070-19, odmówiono wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez Sąd Okręgowy w Poznaniu na mocy postanowienia z dnia 10 kwietnia 2019r., sygn. akt III Kop 65/19 i przejęto wykonanie kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 14 listopada 2013r., sygn. akt II K 853/13 na terytorium Holandii, którą to karę obecnie skazany odbywa na terenie Królestwa Niderlandów;

II. wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 28 lutego 2014r., sygn. akt III K 186/13, prawomocnym dnia 23 kwietnia 2014r. za:

- przestępstwo z art.56 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 29 kwietnia 2013r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 350 stawek dziennych po 10 zł każda,
- przestępstwo z art.59 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. popełnione w okresie od około lutego 2013r. do 25 kwietnia 2013r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

przy czym kary te połączono wymierzając karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby; postanowieniem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 13 marca 2018r. (sygn. akt II Ko 311/18) zarządzono wykonanie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności; na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres pozbawienia wolności od 21 października 2013r. do 6 listopada 2013r.; wyrokiem Sądu

w Amsterdamie Izby ds. Międzynarodowej Pomocy Prawnej z dnia 9 listopada 2022r., sygn. akt prokuratury 13/752070-19, odmówiono wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez Sąd Okręgowy w Poznaniu na mocy postanowienia z dnia 10 kwietnia 2019r., sygn. akt III Kop 65/19 i przejęto wykonanie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności na terytorium Holandii (z uwzględnieniem okresu już odbytej kary), którą to karę obecnie skazany odbywa na terenie Królestwa Niderlandów;

III. wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12 lipca 2017r., prawomocnym dnia 20 lipca 2017r., sygn. akt III K 31/17 za przestępstwo:

- z art.62 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione 10 grudnia 2014r. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,
- z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. popełnione w nieustalonym bliżej okresie od listopada 2012r. do 10 grudnia 2014r. na karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych po 10 złotych każda,
- z art.291§1 k.k. popełnione we wrześniu 2014r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym kary pozbawienia wolności połączono wymierzając karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby; karę grzywny w wykonano w całości w dniu 30 kwietnia 2018r.; postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 27 marca 2019r. (sygn. akt III Ko 62/19) zarządzone wykonanie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności; wyrokiem Sądu w Amsterdamie Izby ds. Międzynarodowej Pomocy Prawnej z dnia 9 lutego 2023r., sygn. akt prokuratury 13/314189-22 odmówiono wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez Sąd Okręgowy w Poznaniu na mocy postanowienia z dnia 9 listopada 2022r., sygn. akt III Kop 182/22 i przejęto wykonanie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności na terytorium Holandii, którą to będzie odbywał na terenie Królestwa Niderlandów po wykonaniu kar opisanych w punkcie I. i II.;

1) Na podstawie art.85§1 i §2 k.k., art.85a k.k. oraz art.86§1 w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r. do dnia 23 czerwca 2020r. w zw. z art.4§1 k.k. w związku z art.19 ust.1 in fine ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) w zw. z art.81 ust.1 ustawy z dnia 19 czerwca 2020r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 łączy kary łączne pozbawienia wolności wymierzone wyrokami wymienionymi wyżej w pkt. I., II. i III. wymierzając skazanemu karę łączną w wymiarze 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

2) Na podstawie art.63§1 k.k. w zw. z art.577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1. części rozstrzygającej wyroku łącznego kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygn. akt III K 186/13 od dnia 21 października 2013r. do dnia 6 listopada 2013r. oraz okres odbywania przez skazanego kar pozbawienia wolności wymierzonych w punktach I., II. oraz III. na terytorium Królestwa Niderlandów (po przejęciu tych kar do wykonania przez stronę niderlandzką).

3) Na podstawie art.624§1 k.p.k. zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków, a na podstawie art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku, o opłatach w sprawach karnych nie pobiera opłaty od orzeczonej kary łącznej.

sędzia Tomasz Borowczak

UZASADNIENIE WYROKU ŁĄCZNEGO

Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 16 maja 2023r.

Na wstępie Sąd Okręgowy w Poznaniu pragnie zaznaczyć, że odstąpił w niniejszej sprawie od sporządzenia niniejszego uzasadnienia na formularzu (mimo treści art.99a§1 k.p.k.), albowiem zastosowanie tego formularza, którego treść została ustalona w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019r. w sprawie wzorów formularzy

uzasadnień wyroków oraz sposobu ich wypełniania (Dz.U. z 2019r. poz. 2349), jako dokumentu, w którym miałyby się wykazać zrealizowanie obowiązku wynikającego z art.424 k.p.k., w ocenie Sądu w niniejszej sprawie mogłoby naruszyć prawo stron do rzetelnego procesu w kontekście art.6 ust.1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw i Podstawowych Wolności (art.91 ust.2 Konstytucji RP). Decyzję taką podjęto mając na uwadze prawo stron oraz sądu II instancji do dogłębnego poznania toku rozumowania sądu I instancji. Mając na uwadze układ wyroków skazujących P. K., rzetelne wykonanie ustawowego obowiązku sporządzenia uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie przy wykorzystaniu ww. formularza byłoby nie tylko utrudnione, ale przede wszystkim rodziłoby obawę o „nieczytelność” tak sporządzonego uzasadnienia dla stron i Sądu II instancji. Kierując się zatem wytycznymi zawartymi w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2020r., sygn. akt I KA 1/20, a także wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 maja 2022r., sygn. akt II AKa 141/20 Sąd Okręgowy stwierdził, że w niniejszej sprawie III K 55/23 sporządzenie uzasadnienia na formularzu nie jest celowe.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Niniejsze postępowanie zostało wszczęte na wniosek obrońcy skazanego o wydanie wyroku łącznego (k.2).

Sąd Okręgowy w Poznaniu ustalił, że P. K. skazany został następującymi wyrokami:

I. wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 14 listopada 2013r., sygn. akt II K 853/13, prawomocnym dnia 22 listopada 2013r. za:

- przestępstwo z art.59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. popełnione w okresie od października 2012r. do grudnia 2012r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,
- przestępstwo z art.62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 18 listopada 2012r. na karę grzywny w liczbie 50 stawek dziennych po 10 złotych stawka;
- przestępstwo z art.62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 9 marca 2013r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym kary pozbawienia wolności połączono wymierzając karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat próby; karę grzywny wykonano w dniu 27 stycznia 2014r.; postanowieniem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 7 marca 2018r. (sygn. akt II Ko 74/18) zarządzono wykonanie kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności; wyrokiem Sądu w Amsterdamie Izby ds. Międzynarodowej Pomocy Prawnej z dnia 9 listopada 2022r., sygn. akt prokuratury 13/752070-19, odmówiono wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez Sąd Okręgowy w Poznaniu na mocy postanowienia z dnia 10 kwietnia 2019r., sygn. akt III Kop 65/19 i przejęto wykonanie kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 14 listopada 2013r., sygn. akt II K 853/13 na terytorium Holandii, którą to karę obecnie skazany odbywa na terenie Królestwa Niderlandów;

II. wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 28 lutego 2014r., sygn. akt III K 186/13, prawomocnym dnia 23 kwietnia 2014r. za:

- przestępstwo z art.56 ust.1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w dniu 29 kwietnia 2013r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 350 stawek dziennych po 10 zł każda,
- przestępstwo z art.59 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. popełnione w okresie od około lutego 2013r. do 25 kwietnia 2013r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

przy czym kary te połączono wymierzając karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby; postanowieniem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 13 marca 2018r. (sygn. akt II Ko 311/18) zarządzono wykonanie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności; na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres pozbawienia wolności od 21 października 2013r. do 6 listopada 2013r.; wyrokiem Sądu

w Amsterdamie Izby ds. Międzynarodowej Pomocy Prawnej z dnia 9 listopada 2022r., sygn. akt prokuratury 13/752070-19, odmówiono wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez Sąd Okręgowy w Poznaniu na mocy postanowienia z dnia 10 kwietnia 2019r., sygn. akt III Kop 65/19 i przejęto wykonanie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności na terytorium Holandii (z uwzględnieniem okresu już odbytej kary), którą to karę obecnie skazany odbywa na terenie Królestwa Niderlandów;

III. wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 12 lipca 2017r., prawomocnym dnia 20 lipca 2017r., sygn. akt III K 31/17 za przestępstwo:

- z art.62 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione 10 grudnia 2014r. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,
- z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. popełnione w nieustalonym bliżej okresie od listopada 2012r. do 10 grudnia 2014r. na karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych po 10 złotych każda,
- z art.291§1 k.k. popełnione we wrześniu 2014r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym kary pozbawienia wolności połączono wymierzając karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby; karę grzywny w wykonano w całości w dniu 30 kwietnia 2018r.; postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 27 marca 2019r. (sygn. akt III Ko 62/19) zarządzono wykonanie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności; wyrokiem Sądu w Amsterdamie Izby ds. Międzynarodowej Pomocy Prawnej z dnia 9 lutego 2023r., sygn. akt prokuratury 13/314189-22 odmówiono wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez Sąd Okręgowy w Poznaniu na mocy postanowienia z dnia 9 listopada 2022r., sygn. akt III Kop 182/22 i przejęto wykonanie kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności na terytorium Holandii, którą to będzie odbywał na terenie Królestwa Niderlandów po wykonaniu kar opisanych w punkcie I. i II.;

Skazany P. K. jest synem M. i A. z domu K., urodził się w dniu (...) w P.. Skazany jest kawalerem, pozostaje w związku z nieformalnym, z którego pochodzi małoletnie dziecko. Od około 8 lat skazany zamieszkuje poza granicami Polski – na terenie (...), gdzie pracował jako operator wózka widłowego (vide: zaświadczenie nadesłane przez obrońcę k.53-55). W czasie orzekania skazany odbywał kary pozbawienia wolności (przejęte do wykonania przez stronę niderlandzką po odmowie wykonania ENA).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów w postaci akt wykonawczych Sądu Okręgowego w Poznaniu do sprawy III K 31/17 oraz III K 186/13, akt III Kop 65/19 oraz III Kop 182/22, dołączonych akt SR w Pile II K 853/13 wraz z aktami wykonawczymi, a nadto z dokumentów zgromadzonych w aktach głównych w postaci odpisów orzeczeń wydanych wobec P. K. (k.21-44, 57-59), karty karnej (k.10-12), opinii o skazanym jako pracowniku (k.53-55), wywiadu środowiskowego (k.19).

Dowody z wyżej wymienionych dokumentów Sąd uznał za w pełni przydatne dla celów postępowania, albowiem zostały sporządzone przez osoby do tego uprawnione, w ramach swych kompetencji. Ich autentyczność nie była kwestionowana przez strony postępowania, Sąd nie znalazł także podstaw, by czynić to z urzędu. Wyżej wymienione dowody stały się podstawą ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie winny znaleźć zastosowanie przepisy regulujące zasady wymiaru kary łącznej obowiązujące w okresie od dnia 1 lipca 2015r. do dnia 23 czerwca 2020r., a do wniosku takiego Sąd doszedł na skutek następujących rozważań.

Zmiany w zasadach orzekania kary łącznej wynikające z ustawy z dnia 19 czerwca 2020r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz. U. z 2020 r. poz. 1086) w ocenie Sądu nie mają zastosowania w niniejszej sprawie, albowiem w art.81 ust.1 ww. ustawy wskazano, że przepisy rozdziału IX ustawy zmienianej (dot. orzekania w przedmiocie kary łącznej) w art.38, w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zaś w art.81 ust.2 w.w. ustawy wskazano, że przepisy rozdziału IX ustawy zmienianej (dot. orzekania w przedmiocie kary łącznej) w art.38, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. W ustawie z dnia 19 czerwca 2020r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 nie zawarto przy tym takich przepisów przejściowych, jak przepis art.19 ust.1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396), który to przepis uregulował wówczas kwestię tzw. intertemporalną w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r.. Powołany przepis art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw regulował, że przepisów rozdziału IX ustawy Kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą Kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw. Brak podobnej regulacji w ustawie z dnia 19 czerwca 2020r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 (Dz. U. z 2020 r. poz. 1086) oznacza zdaniem Sądu, że przepisy rozdziału IX ustawy zmienianej (dot. orzekania w przedmiocie kary łącznej), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (tj. w brzmieniu obowiązującym od 24 czerwca 2020r.), stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, czyli od 24 czerwca 2020r. i aby stosować przepisy art.85 i nast. k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 24 czerwca 2020r. konieczne jest, aby wszystkie kary podlegające łączeniu prawomocnie zostały orzeczone po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 19 czerwca 2020r..

Tymczasem wobec skazanego P. K. taka sytuacja nie zachodzi, albowiem analizowane jednostkowe wyroki skazujące zapadły 14 listopada 2013r., 28 lutego 2014r. oraz 12 lipca 2017r., a żaden z nich nie uprawomocnił się po dniu 23 czerwca 2020r..

Zauważyć należy, iż wszystkie kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego w sprawach opisanych w pkt. I., II. oraz III. części rozstrzygającej wyroku spełniały wymóg kar podlegających wykonaniu w rozumieniu art.85§2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w okresie od dnia 1 lipca 2015r. do dnia 23 czerwca 2020r.. Wymogu takiego nie spełniały natomiast kary grzywny, albowiem te, które zostały wymierzone wyrokami opisanymi w pkt. I. oraz III. zostały już w całości wykonane.

Jednocześnie niewątpliwie wcześniej obowiązujące przepisy o karze łącznej (tj. obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015r.) nie były dla skazanego względniejsze w rozumieniu art.4§1 k.k., albowiem w przypadku ich zastosowania możliwe byłoby połączenie kar pozbawienia wolności wymierzonych Sądu Rejonowego w Pile o sygn. akt II K 853/13 oraz Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygn. akt III K 186/13, albowiem przestępstwa przypisane wyrokiem w sprawie Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygn. akt III K 31/17 zostały popełnione pod dniu wydania pierwszego chronologicznie wyroku tj. po dniu 14 listopada 2013r.

W konsekwencji w sprawie znajdują zastosowanie przepisy regulujące zasady wymiaru kary łącznej obowiązujące w okresie od dnia 1 lipca 2015r. do dnia 23 czerwca 2020r..

Uwzględniając powyższe uregulowania Sąd stwierdził, iż w niniejszej sprawie granice możliwej do orzeczenia kary łącznej kształtowały się od kary 2 lat pozbawienia wolności (najwyższa z łączonych kar łącznych) do sumy wymierzonych kar łącznych tj. 5 lat pozbawienia wolności.

Zgodnie z treścią art.85 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r. do 23 czerwca 2020r. warunkiem sine qua non orzeczenia kary łącznej jest taka sytuacja, aby sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, przy czym podstawą orzeczenia kary łącznej są kary wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art.89 k.k. (czyli również kary pozbawienia wolności, których wykonanie warunkowo zawieszono), w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w art.85§1 k.k..

Przechodząc do uzasadnienia wysokości wymierzonej P. K. kary łącznej pozbawienia wolności (pkt.1. części rozstrzygającej wyroku) zauważyć należy na wstępie, iż przy orzekaniu kary łącznej mogą mieć zastosowanie różne systemy: system kumulacji - polegający na zsumowaniu (skumulowaniu) kar wymierzonych za zbiegające się przestępstwa, system absorpcji (pochłaniania) - według którego najsurowsza z kar wymierzonych staje się karą łączną pochłaniając pozostałe kary, czy też system asperacji (podwyższenia) - polegający na obostrzeniu najsurowszej z kar orzeczonych poprzednio. Należy przy tym wskazać, że obecnie obowiązujące przepisy uwzględniają elementy wszystkich wskazanych wyżej systemów, przyjmując system mieszany. O tym, któremu z systemów należy dać prymat, a zatem jak należy ukształtować karę łączną, każdorazowo rozstrzygają okoliczności rozpoznawanej sprawy. Sąd orzekający karę łączną na podstawie kar wymierzonych prawomocnymi wyrokami, powinien rozważyć przede wszystkim zagadnienie związku przedmiotowego i podmiotowego zachodzącego pomiędzy zbiegającym się przestępstwami, co w dużej mierze decyduje o zastosowaniu w mniejszym lub większym stopniu zasady absorpcji lub kumulacji przy wymiarze kary łącznej. Obowiązkiem sądu orzekającego w sprawie jest ponadto rozważenie tych okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków i przemawiają za korzystnym bądź niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej (vide: m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 1976r., sygn. akt I KR 292/75, OSNKW 1976/10-11, poz. 128 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1985r., sygn. akt II KR 245/85, OSNKW 1986/5-6, poz.39). Silniejsze związki czasowe i rodzajowe pomiędzy dokonanymi przestępstwami wskazują na potrzebę przyznania decydującego znaczenia zasadzie absorpcji łączonych kar. W przypadku zaistnienia luźniejszych relacji pomiędzy tymi czynnikami powinna z kolei przeważać zasada kumulacji. Natomiast trzecia z zasad wymiaru kary łącznej, a mianowicie zasada asperacji, z jednej strony pozwala uniknąć premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw, z drugiej zaś strony – umożliwia uniknięcie dolegliwości wynikającej z kumulacji orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasad racjonalności wymiaru kary i zasad humanitaryzmu w stosowaniu kar. W myśl obowiązującego od dnia 1 lipca 2015r. art.85a k.k. sąd, orzekając karę łączną, ma brać pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego (dyrektywa prewencji indywidualnej) a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (dyrektywa prewencji generalnej). Dodatkowo wskazać należy, iż bynajmniej celem postępowania w sprawie o wydanie wyroku łącznego jest nie tyle polepszenie sytuacji skazanego, ale jej uporządkowanie. Kary łącznej nie należy traktować jako instytucji mającej na celu łagodzenie prawno-karnych konsekwencji dla sprawcy kilku przestępstw, czy też instytucji traktowanej jako „swego rodzaju ustawowe złagodzenie kary (zob. P. Kardas, w: Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Wydanie II, pod red. A. Zolla, Kraków 2004 roku, s. 1115). Instytucja kary łącznej nie jest instrumentem łagodzenia orzeczonych za pozostające w zbiegu przestępstwa kar, zaś sam fakt pozostawiania dwóch lub więcej przestępstw w zbiegu nie stanowi przeciwieństwa łagodzącej. Kara łączna jest orzekana wobec sprawcy, który popełnił dwa lub więcej przestępstw, a to z kolei jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 20 października 2001 roku, II AKA 154/01, Prok. i Pr. 2002r., z. 4, poz. 26). Oczywiście jest, że wymierzając karę łączną nie można poddawać ponownej analizie i uwzględniać okoliczności, które legły u podstaw wymiaru poszczególnych kar jednostkowych. Sąd powinien natomiast przede wszystkim rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodzi ścisły związek przedmiotowo – podmiotowy (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z 7 października 2002 roku, II KK 270/02, Legalis nr 310876) oraz bliskość czasowa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków,

przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno - i generalno - prewencyjne. Analizując związki łączące realnie zbiegające się przestępstwa trzeba pamiętać, iż kara łączna winna być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji im większa zachodzi łączność przedmiotowa i bliskość czasowa pomiędzy poszczególnymi przestępstwami lub wtedy, gdy jedno z pozostających w zbiegu przestępstw zdecydowanie dominuje nad pozostałymi. Ponadto, niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia, stąd priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (por. P. Kardas, w: Kodeks karny..., s.1137 op. cit.). Wyrok łączny jest wszak instytucją mającą racjonalizować wymiar kary, dlatego też stosowanie absorpcji przy wymiarze kary łącznej nie może być sprzeczne z zapobiegawczymi i wychowawczymi celami kary i działać demoralizująco na sprawców przestępstw, służąc odbieraniu kary łącznej jako instytucji będącej swoistym premiowaniem popełniania przestępstw (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 września 2016 roku, sygn. III KK 140/16, LEX nr 2142559)..

W odniesieniu do kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej w pkt.1. części rozstrzygającej uzasadnianego wyroku tj. kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności Sąd uznał, iż zastosowanie zasady asperacji przy wymiarze kary łącznej będzie w pełni adekwatne w rozumieniu art.85a k.k.. Skazanemu łącznie przypisano 8 przestępstw, z czego 7 było przestępstwami z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, jedno natomiast przestępstwem całkowicie odmiennym rodzajowo (umyślne paserstwo).

Przestępcza działalność skazanego była rozciągnięta w czasie na przestrzeni ponad dwóch lat (poczynając od października 2012r. do grudnia 2014r.), zaś trzy przestępstwa przypisane mu wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie III K 31/17 P. K. dokonywał w czasie, gdy już miał za sobą doświadczenia osoby oskarżonej i skazanej (w sprawie II K 853/13 Sądu rejonowego w Pile), co prowadzi do wniosku, że postępowanie to nie wywarło na P. K. odpowiedniego wrażenia, skoro zdecydował się on na kontynuację przestępczej działalności, w tym związanej z przestępczością narkotykową.

Okoliczności te czyniły oczywiście bezzasadnym wniosek obrońcy o zastosowanie zasady pełnej absorpcji. Biorąc pod uwagę wszystkie te okoliczności Sąd uznał za słuszne i sprawiedliwe, zastosowanie zasady asperacji odnośnie opisanego w pkt 1. części rozstrzygającej wyroku łącznego zbiegu przestępstw i w konsekwencji na tej zasadzie wymierzono skazanemu karę łączną w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Takie ukształtowane kary łącznej czyni zadość wymogom prewencji indywidualnej w stosunku do skazanego, jak i wymogom oddziaływania społecznego, raz jeszcze podkreślając nieopłacalność popełnienia przestępstw.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1. części rozstrzygającej wyroku kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygn. akt III K 186/13 od dnia 21 października 2013r. do dnia 6 listopada 2013r. oraz okres odbywania przez skazanego kar pozbawienia wolności wymierzonych w punktach I., II. oraz III. na terytorium Królestwa Niderlandów (po przejęciu tych kar do wykonania przez stronę niderlandzką).

O wydatkach poniesionych przez Skarb Państwa w związku z wydaniem niniejszego wyroku Sąd orzekł na podstawie art.624§1 k.p.k. biorąc pod uwagę sytuację skazanego związaną z koniecznością odbycia długoletniej kary pozbawienia wolności, zaś o opłacie od orzeczonej kary łącznej na podstawie art.6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (pkt.4 części rozstrzygającej wyroku).

Sędzia Tomasz Borowczak

ZARZĄDZENIE

- 1) **proszę odnotować w kontrolce uzasadnień**
- 2) **odpis wyroku wraz z uzasadnieniem obrońcy skazanego adw. D. T.**

3) akta przedłożyć za 14 dni od doręczenia lub z apelacją

Poznań, dnia 29 maja 2023r.

SSO Tomasz Borowczak